

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/288/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717209990
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6717209990.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jany Haluškovej ako členiek senátu, v spore žalobcu: P. X. Y., s.r.o., Z.: XX XXX XXX, so sídlom R. 5, XXX XX U., zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej: R. X., nar. XX. mája XXXX, trvale bytom Y. XXXX/X, XXX XX M., zast. Ulianko & partners, s.r.o., IČO: 36 856 517, so sídlom Nám. SNP 37, 960 01 Zvolen, o zaplatenie sumy 5.000,-Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č.k. 10Csp/132/2017-143 zo dňa 2. mája 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (prvá výroková veta). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% (druhá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že tento vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 15.02.2008 bola medzi Y. sporiteľňou a.s. (ako bankou) a žalovanou uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX; predmetom zmluvy o úvere bolo poskytnutie splátkového úveru na nadobudnutie, úpravu a údržbu nehnuteľnosti bankou dlžníkovi ako privátnemu klientovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v zmluve. Úver bol poskytnutý vo výške XXX.XXX,-Sk o výške splátky istiny 3.133,-Sk, splatnosťou prvej splátky istiny dňa 01.03.2008, počte splátok 360. Súd prvej inštancie poukázal na Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“), podľa čl. ktorých sa písomnosti banky doručujú a) osobne, b) poštou, c) elektronickými komunikačnými médiami; pričom podľa bodu 10.3 VOP pri doručovaní písomností poštou sa zásielka považuje za doručенú v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní. Okresný súd zároveň z poslednej výzvy na zaplatenie omeškaných splátok úveru pred začatím dražby (zo dňa 23.09.2011) zistil, že ju adresoval právny predchodca žalobcu žalovanej, v ktorej bola žalovaná vyzvaná na okamžité vyplatenie omeškaných splátok úveru najneskôr do 10 dní od doručenia výzvy s tým, že ku dňu spísania výzvy žalovaná dlhuje omeškané splátky úveru v sume 644,17 Eur a je v omeškaní 206 dní. Výzva obsahuje upozornenie, že ak nedôjde k uhradeniu omeškaných splátok úveru, pristúpi právny predchodca žalobcu po 60 dňoch k začatiu dražby založenej nehnuteľnosti. Z pripojenej doručenky okresný súd zistil, že ako odosielateľ je uvedený právny predchodca žalobcu, ako adresát žalovaná, dátum podania na poštovú prepravu 26.09.2011 a deň uloženia zásielky 28.09.2011.

1.2 Súd prvej inštancie tiež poukázal na výzvu na úhradu a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 24.07.2014, z ktorej zistil, že ju adresoval žalobca žalovanej. Oznámil jej, že žalobca je na základe zmluvy o postúpení pohľadávok oprávnený k začatiu inkasa pohľadávky. Predmetnou výzvou žalobca oznámil žalovanej vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 24.07.2014, požiadal o neodkladné uhradenie dlžnej čiastky najneskôr do 08.08.2014. Aktuálna výška

dĺžnej čiastky k uvedenému dátumu bola 20.235,95 Eur (základná pohľadávka 16.727,39 Eur, úroky z omeškania 3.086,77 Eur, ostatné príslušenstvo 20,94 Eur, zákonné úroky 100,85 Eur, náklady EOS 300,-Eur). Z poštového hárku súd prvej inštancie zistil, že ako odosielateľ je uvedený žalobca a ako jeden z adresátov žalovaná s tým, že v popise zásielky je uvedené zosplatnenie.

1.3 Okresný súd zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa XX.XX.XXXX (ďalej aj „Zmluva o postúpení pohľadávok“) zistil, že bola uzavretá medzi Y. sporiteľňou a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Z jej prílohy č.X vyplýva, že medzi postupovanými pohľadávkami je pohľadávka voči žalovanej z predmetnej úverovej zmluvy. Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 04.07.2014 adresoval právny predchodca žalobcu žalovanej, v ktorom jej oznámil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 27.06.2014 postúpil pohľadávku zo zmluvy č.úveru XXXXXXXXXX, dátum uzatvorenia zmluvy 15.02.2008 vo výške 19.835,10 Eur s príslušenstvom na spoločnosť P. X. Y. s.r.o. s tým, že predmetný záväzok je možné od okamihu doručenia oznámenia uhradiť výlučne plnením tejto spoločnosti ako postupníkovi.

1.4 S poukazom na ustanovenia § 524 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1 ods. 2, § 39 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z.“) súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore; súd nemal preukázané, že žalobca je nositeľom hmotného práva, o ktoré v konaní ide. Okresný súd zdôraznil, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o splnenie podmienok vyžadovaných ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., bez splnenia ktorých nemohol dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Ak žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca oznámil žalovanej strane postúpenie pohľadávky, takýto dôkaz (oznámenie o postúpení pohľadávky) bol súdu predložený, avšak nebolo preukázané, že toto oznámenie bolo žalovanej doručené, resp. jej bolo aspoň odoslané. Nemožno tak hovoriť o relevantnom oznámení postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky.

1.5 Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na aplikácii ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.; právo na postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi tretej osobe vznikne až po splnení zákonných podmienok, ktorými sú omeškание dlžníka so splnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní napriek písomnej výzve na plnenie. Predpoklady na vznik práva na postúpenie pohľadávky musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V prípade nesplnenia zákonných podmienok postúpenie pohľadávky predstavuje postup v rozpore so zákonom, ktorý má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. predstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia podľa Občianskeho zákonníka.

1.6 Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že písomnú výzvu na plnenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. realizoval jeho právny predchodca listom zo dňa 23.09.2011 s tým, že táto zásielka bola žalovanej zasielaná dňa 26.09.2011 a zásielka bola uložená 28.09.2011, okresný súd konštatoval, že síce podľa Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu sa má písomnosť doručovaná poštou považovať za doručeníu tretí deň po jej odoslaní, písomnú výzvu banky je potrebné považovať za hmotnoprávny úkon na nastúpenie účinkov ktorého sa vzťahuje ustanovenie § 45 ods.1 Občianskeho zákonníka. Aby takáto výzva vyvolala zamýšľaný hmotnoprávny účinok, musí sa dostať do dispozičnej sféry adresáta. Takýto záver vo vzťahu k žalovanej z vykonaného dokazovania pre okresný súd nevyplynul; aplikáciu kogentného ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 45 ods. 1) nemôžu strany vylúčiť svojou dohodou.

1.7 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že vo T. bola dohodnutá možnosť postúpenia pohľadávky aj bez splnenia zákonných podmienok (§ 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.), súd prvej inštancie zdôraznil, že takéto zmluvné dojednanie by bolo v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko by si tým spotrebiteľ vopred zhoršil svoje zmluvné postavenie a vzdal sa svojich práv.

1.8 Vzhľadom k vyššie vysloveným záverom okresný súd uzavrel, že v spore nebolo preukázané doručenie písomnej výzvy na plnenie žalovanej pred uzavretím M. o postúpení pohľadávok zo dňa 27.04.2014; preto je táto zmluva v časti postúpenia spornej pohľadávky voči žalovanej na žalobcu absolútne neplatná pre rozpor so zákonom. Bez preukázania doručenia písomnej výzvy na plnenie žalovanej pred uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo preukázané splnenie zákonných

podmienok na postúpenie pohľadávky voči žalovanej na tretiu osobu. Z uvedeného dôvodu žalobca pohľadávku od pôvodného veriteľa platne nenadobudol a preto súd nemal inú možnosť ako žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Súd prvej inštancie sa tiež stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalobcu, že žalobca v spore nepreukázal ani skutočnosť, že došlo k nadobudnutiu účinnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok vo vzťahu k uhradeniu odplaty za postúpenie pohľadávok.

1.9 Nakoľko súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania nepreskúmal žalobu po vecnej stránke.

1.10 O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% priznal žalovanej, ktorá bola v spore v celom rozsahu úspešná, keďže súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. aby postupom podľa ustanovenia § 389 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p., tvrdil tak, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam resp. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 V odvolaní namietal, že v spore preukázal, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktorému ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. ukladá a nedošlo tak k porušeniu bankového tajomstva. Považoval za preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi dlhšie ako 90 kalendárnych dní a že bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok. Poukázal na výzvu do dňa 23.09.2011, ku ktorej žalobca pripojil aj kópiu vrátenej obálky, preukazujúcej doručovanie tejto výzvy žalovanej. Za absurdné a v rozpore so všeobecne rešpektovanou teóriou dôjdenia považoval záver súdu prvej inštancie, že uvedená výzva nebola žalovanou prevzatá, a preto nedošlo k jej hmotnoprávnym účinkom. K uvedenej teórii dôjdenia zdôraznil, že prejav vôle je voči neprítomnej osobe účinný od okamihu, keď sa dostane do sféry jej dispozície. Ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, tak ako je tomu v súdenom prípade, kedy si žalovaná neprevzala zásielku v odbernej lehote, dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Záver súdu prvej inštancie je tak v rozpore s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že by bolo v extrémnom rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by súd vyhýbanie sa preberaniu zásielok zo strany dlžníka pripisoval na úkor veriteľa. Žalobca mal zato, že výzva bola žalovanej riadne doručená, súd napriek dôkazom bez náležitého odôvodnenia dospel k záveru o opaku.

2.2 Žalobca vyjadril záver, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. ukladá banke podmienky, ktoré je potrebné zo strany banky splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Nakoľko podmienky uvedené v citovanom ustanovení boli zo strany banky splnené, postúpením pohľadávky nedošlo k porušeniu bankového tajomstva.

2.3 Žalobca poukázal na bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky“. Ustanovenie § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. pritom pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona č. 483/2001 Z.z.; ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov v danom konkrétnom prípade si zmluvné strany dohodli vzájomné

práva a povinnosti odchylné od zákona č.483/2001 Z.z.. V tomto smere žalobca poukázal na závery Krajského súdu v Prešove, uvedené v rozhodnutiach sp.zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, sp.zn. 10 Co/75/2016 zo dňa 07.12.2016 a sp.zn. 9Co/14/2015 zo dňa 05.10.2016.

2.4 Odvolacou námietskou žalobcu bolo tvrdenie, že v spore predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť dohody o postúpení. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Vzhľadom na systematické zaradenie citovaného ustanovenia je zrejmé, že jeho účelom je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o platnosti postúpenia pohľadávok, iba o podmienkach, za ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Prípadné porušenie povinností vyplývajúcej z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky; ustanovenie § 92 ods. 8 nezakladá občianskoprávnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky ale administratívnu zodpovednosť Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods.1 zákona č. 483/2001 Z.z..

2.5 V súvislosti s účinnosťou M. o postúpení pohľadávok žalobca zdôraznil, že účinnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky preukázal predložením oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ale aj predložením spisovej dokumentácie záväzkového vzťahu založeného zmluvou o splátkovom úvere, ktorú prevzal od postupcu až po nadobudnutí účinnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok. Ak by Zmluva o postúpení pohľadávok nenadobudla účinnosť, žalobca by spisovou dokumentáciou zmluvného vzťahu nemohol disponovať.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobcu zaviazal na úhradu trov žalovaného v odvolacom konaní.

3.1 Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil splnenie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z., žalovaná tento názor považovala za nesprávny. Mala zato, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy na zaplatenie omeškaných splátok úveru zo dňa 23.09.2011, ktorú mal zasielať právny predchodca žalobcu žalovanej. Z predložených dôkazov nevyplýva, že by bola táto výzva žalovanej doručená ani to, že by sa dostala do sféry dispozície žalovanej. Žalovaný poukázal na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedené v rozhodnutí sp.zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018, podľa ktorých: „podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (ja zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).“

3.2 Žalovaná zároveň zdôraznila, že pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah medzi ňou a právnym predchodcom žalobcu nezanikol výpoveďou alebo odstúpením od úverovej zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia na žalobcu splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. pritom vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Mimoriadnu splatnosť pritom nevyhlásil pôvodný veriteľ, ale až žalobca, ktorý nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, nemohol tak urobiť a pokiaľ tak urobil, jeho úkon nemohol vyvolať žiadne následky a nemohol spôsobiť splatnosť predmetného úveru. Ak by aj bola Zmluva o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom a žalobcom platným právnym úkonom, úver sa nestal splatným a žalobu by bolo potrebné aj v tomto prípade zamietnuť.

4. Odvolateľ v replike na vyjadrenie žalovanej zotrval na dovtedajších vyjadreniach.

5. Ďalšie relevantné vyjadrenie podané nebolo.

6. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p. preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379

C.s.p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 písm. c) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6.1 V zmysle § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

7. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

7.1 Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávacom spore nie je správne, resp. je v rozpore so skutkovými zisteniami okresného súdu.

7.2 Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu jeho žaloby. Aktívnu vecnú legitímáciu v spore je možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania.

7.3 Súd prvej inštancie skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v prejednávacom spore a dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom nároku voči žalovanej, ktorý uplatnil žalobou. Žalobca v podanom odvolaní okrem iného namieta, že aktívnu vecnú legitímáciu nadobudol M. o postúpení pohľadávok, tvrdil, že boli dodržané zákonné podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z..

7.4 K podstatným odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasledujúce Občianskeho zákonníka zakladá nový záväzok len medzi postupníkom a postupcom; obsahom nového záväzku je prechod pohľadávky z majetku postupcu do majetku postupníka; obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a samotným uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky sa nemení ani postavenie dlžníka; jeho postavenie sa mení až tým, že mu postúpenie postupca alebo postupník oznámi (§ 526 Občianskeho zákonníka); nemení sa nič na jeho postavení dlžníka, teda na jeho povinnosti dlh splatiť; postavenie dlžníka sa po tom, ako mu niektorý z účastníkov zmluvy o postúpení pohľadávky postúpenie oznámi spôsobom predpokladaným v ustanovení § 526 Občianskeho zákonníka, mení len v tom, že namiesto pôvodnému veriteľovi musí dlh splniť postupníkovi; pokiaľ mu postúpenie neoznámia, musí plniť pôvodnému veriteľovi a takýmto plnením sa zbaví záväzku (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/82/2005 zo dňa 28.11.2007).

7.5 Súdna prax dospela k záveru, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky; súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení; dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 119/2003); zo skutkových okolností veci, v ktorej bolo vydané uvedené rozhodnutie R 119/2003 vyplýva, že riadne doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany postupcu dlžníkovi bolo v konaní nepochybne preukázané.

7.6 Neskoršia súdna prax sa čiastočne odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/49/2008 zo dňa 14.05.2008, ale najmä rozsudok sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009 uverejnený v Zbierke

stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 46/2009); túto súdnu prax odobril aj ústavný súd (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/337/2012 zo dňa 03.07.2012).

7.7 Názor, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, však zostal vo všeobecnosti nedotknutý (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/409/2013 zo dňa 11.09.2014, ktorý odmietol názor súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v incidenčnom konaní sp. zn. 1Cbi/48/2009, resp. sp. zn. 2CoKR/56/2010, že bolo nevyhnutnosťou a ich zákonnou povinnosťou z vlastnej iniciatívy skúmať platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok, ktorými mal postupník uplatňované pohľadávky nadobudnúť, aj keď to dlžník nenamietal, pretože podľa ústavného súdu to nezodpovedá zákonnej úprave ani ustálenej súdnej praxi, keď podľa ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že oznámenie postúpenia doterajším veriteľom zbavuje dlžníka práva požadovať predloženie zmluvy o postúpení; dlžník tak nemá právo ani zisťovať, či vôbec nejaká zmluva bola uzatvorená a nemôže namietat ani nedostatky jej platnosti, ibaže by k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore so zákonom; inak je vo vzťahu k dlžníkovi postúpenie založené len na oznámení veriteľa o tom, že došlo k postúpeniu, t.j. zmene veriteľa podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka; podľa ústavného súdu je nerozhodné, či je toto oznámenie kryté aj kauzálnym vzťahom (titulom) medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvou o postúpení pohľadávky, ktorej existencia je relevantná len vo vzťahu postupcu a postupníka, ktorí sa prípadne môžu navzájom voči sebe domáhať vydania bezdôvodného obohatenia; na základe uvedeného ústavný súd zjednodušený záver súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu, že skúmanie platnosti zmlúv o postúpení pohľadávok je akoby automaticky a bez ďalšieho súčasťou kompetencie súdu v každom konaní, v ktorom sa daná pohľadávka uplatňuje, považoval na pozadí existujúcej zákonnej úpravy za arbitrárny a nezodpovedajúci požiadavkám práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). V zmysle vyššie uvedeného právnu skutočnosťou, na ktorú hmotné právo viaže zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie, je oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky; dlžník v tomto prípade nie je oprávnený namietat neexistenciu alebo neplatnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávok, pretože ak podľa hmotného práva na určenie osoby oprávnenej prijať plnenie dlžníka postačuje oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi bez ohľadu na existenciu alebo platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, nemôže byť táto skutočnosť významná ani v súdnom konaní; súd skúma predovšetkým čo je dané podľa hmotného práva a to sa nemení len preto, že dôjde k sporu (v podrobnostiach porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/4148/2014 zo dňa 30.03.2015); na prípadnú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom (napríklad § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.) je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti, pretože absolútne neplatný právny úkon podľa hmotného práva nespôsobuje žiadne právne následky.

7.8 Uvedené závery v plnom rozsahu platia za predpokladu, že k postúpeniu pohľadávky dôjde pred začatím konania (jde o skúmanie vecnej legitímácie účastníkov konania). Len pre úplnosť odvolací súd udáva, že rozdielna situácia vo vzťahu k nutnosti preukázať postúpenie pohľadávky predložením zmluvy o postúpení pohľadávky nastáva v prípade, že k postúpeniu pohľadávky dôjde po začatí konania a je na základe príslušného procesného návrhu potrebné rozhodnúť o zmene strán sporu podľa § 80 ods. 1 a 2 C.s.p. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/546/2014 zo dňa 10.09.2015).

7.9 Z ustanovenia § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka súčasne vyplýva, že v prípade, ak by postupca svoju notifikačnú povinnosť voči dlžníkovi nesplnil, je potrebné, aby postúpenie pohľadávky preukázal dlžníkovi postupník; na rozdiel od postupcu, ktorý dlžníkovi postúpenie pohľadávky oznamuje bez toho, že by musel čokoľvek dokazovať, je v prípade postupníka potrebné, aby postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal; preukázaním sa má na mysli predloženie písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky dlžníkovi; v prípade vymáhania nároku postupníkom súdnu cestou stačí, ak je okolnosť postúpenia pohľadávky súčasťou skutkového odôvodnenia žaloby a preukázaná priloženými dôkazmi (ako prílohami žaloby) s tým, že dorúčením žaloby je oznámené (resp. preukázané v prípade absencie oznámenia postupníka) postúpenie pohľadávky žalovanému ako dlžníkovi.

7.10 Odvolací súd po vyššie uvedenom zhodnotení právnej úpravy a relevantnej súdnej praxe vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti prejednávaneho sporu uvádza, že súd prvej inštancie bol oprávnený skúmať platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. júna 2014, ktorou mal žalobca nadobudnúť

spornú pohľadávku voči žalovanej, pretože na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie ju predložil samotný žalobca. Súdna prax pripustila možnosť skúmania platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v prípade postúpenia pohľadávky v rozpore so zákonom; v prejednávanej spore súd dôvodne skúmal platnosť postúpenia spornej pohľadávky voči žalovanej v súvislosti s ustanovením zákona č.483/2001 Z.z. (§ 92 ods. 8), ktoré slúži na ochranu žalovanej ako klienta banky (pôvodného veriteľa); skúmanie platnosti postúpenia bolo preto správne, pretože predstavuje overenie dodržania zákonného ustanovenia, ktorého účelom je ochrana žalovanej, ktorej sa inak nemôže domôcť. Zo záverov súdu prvej inštancie pritom vyplýva, že žalobca dôkaz o doručení oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky žalovanej nepredložil. Napadnuté rozhodnutie pritom založil na zistení absencie realizácie výzvy podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona č. 483/2001 Z.z.

8. Rozhodným pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo dodržanie (resp. porušenie) podmienok uvedených v ustanovení podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., ktorého prvá a druhá veta ku dňu 23. októbra 2015 zneli: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.“. Z uvedeného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. (v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky) jednoznačne vyplýva, že právo banky na postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi tretej osobe vznikne až po splnení zákonných podmienok, t.j. omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní napriek písomnej výzve na plnenie (podľa odvolacieho súdu časť druhej vety za bodkočiarkou sa vzťahuje len na možnosť banky postúpiť pohľadávku aj napriek jej čiastočnej úhrade v prípade ak omeškanie klienta presiahlo jeden rok, nemá však vplyv na povinnosť banky písomne vyzvať dlžníka na plnenie). Účelom uvedeného ustanovenia je ochrana klientov pred postúpením pohľadávky voči nim pred splnením na subjekty, ktoré nepodliehajú dohľadu národnej banky. Zákonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Postúpenie pohľadávky napriek nesplneniu zákonných podmienok predstavuje postup v rozpore so zákonom, ktorý má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok (vo vzťahu k tejto pohľadávke) podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu predstavuje uvedené ustanovenie špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku.

8.1 Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, že predmetné ustanovenie (§ 92 ods. 8) má charakter len ochrany bankového tajomstva, pretože i keď je zaradené v časti zákona č. 483/2001 Z.z. upravujúcou bankové tajomstvo, podľa obsahu nejde len o bankové tajomstvo v zmysle úpravy podmienok sprístupnenia neverejných informácií o klientovi tretej osobe, ale o nadobudnutie pohľadávky a všetkých práv s ňou spojených, čo jednoznačne presahuje inštitút bankového tajomstva (zaradenie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. do časti o bankovom tajomstve považuje odvolací súd za nedôslednosť zákonodarcu, čo potvrdila aj neskoršia úprava, pretože s účinnosťou od 10.06.2013 došlo zákonom č. 132/2013 Z. z. k zmene označenia uvedenej časti zákona na „ochrana klientov a bankové tajomstvo“).

8.2 Neobstojí ani poukaz odvolateľa na znenie Všeobecných obchodných podmienok jeho právneho predchodcu, konkrétne bodu 18.14. Toto ustanovenie VOP je v rozpore s kogentným ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. a nemôže vylúčiť potrebu aplikácie citovaného ustanovenia na právny vzťah medzi veriteľom, ktorý je bankou a dlžníkom, ktorý má v predmetnom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa. V konečnom dôsledku ide o ustanovenie, ktorým sa dlžník ako spotrebiteľ vopred vzdáva svojich práv bez toho, aby došlo k zákonnému postupu pri postúpení pohľadávky veriteľa, ktorý je bankou.

8.3 V rozpore s obsahom spisu je aj tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie nemal skúmať platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok nakoľko predložil oznámenie o postúpení pohľadávky zo strany postupcu (pôvodného veriteľa). Na to, aby predložené oznámenie veriteľa Y. sporiteľňa, a.s. zo dňa

XX.XX.XXXX (na čl.14 spisu) malo zodpovedajúcu relevanciu, bolo nevyhnutné, aby žalobca preukázal, že sa dostalo do dispozície žalovanej a žalobca takýto dôkaz v spore nepredložil.

9. Pokiaľ však ide o splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky banky alebo pobočky zahraničnej banky na tretiu osobu, opravené v § 92 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z.z., predmetné ustanovenie je vo vzťahu k ustanoveniu § 524 Občianskeho zákonníka upravujúceho postúpenie pohľadávky právnou normou *lex specialis*, ktorá sa uplatní prednostne. Dodržanie zákonných podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. pre postúpenie pohľadávky banky alebo pobočky zahraničnej banky v prípade, ak banka alebo pobočka zahraničnej banky nedisponuje súhlasom klienta s postúpením pohľadávky, ktorú má voči klientovi, je predpokladom platného postúpenia pohľadávky bankou, alebo pobočkou zahraničnej pobočky na tretiu osobu.

9.1 Povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) pred postúpením pohľadávky bolo písomne vyzvať dlžníka (žalovanú) na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovanej, ako zákonného predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Postupník, ktorému banka pohľadávku postúpila, je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka (žalobcu). Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovu nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka“.

9.2 Okresný súd napadnuté rozhodnutie založil na konštatovaní, že žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy na plnenie; vychádzal pritom z výzvy na zaplatenie omeškaných plátok úveru zo dňa 23.09.2011, zasielanej 26.09.2011 a uloženej 28.09.2011 (čl.125 spisu) a uzavrel, že písomnú výzvu banky na plnenie je potrebné považovať za hmotnoprávny úkon na nastúpenie účinkov ktorého sa vzťahuje ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka; mal tiež zato, že výzva, majúca vyvolať zamýšľaný hmotnoprávny účinok sa do dispozície sféry adresáta (žalovanej) nedostala. Tento záver súdu prvej inštancie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia.

9.3 Z judikatúry vyplýva (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28.01.2011) vyplýva, že: „všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom uvedenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície.“ Nie je teda nevyhnutné, aby sa adresát skutočne oboznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Z výzvy zo dňa 23.9.2011 vyplýva, že táto bola doručovaná žalovanej na adresu J. Bánika 1986/27, Zvolen, ktorú adresu žalovaná ako dlžník uviedla v zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Zo spisu nevyplýva, že by žalovaná žalobcovi po uzavretí zmluvy o splátkovom úvere banke oznámila inú adresu, na ktorú žiada doručovať písomnosti banky, naopak, z bodu 10.4 Všeobecných obchodných podmienok jej vyplýva povinnosť banke oznámiť adresu a bezodkladne informovať banku o akejkoľvek zmene týchto údajov. Taký výklad ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý prijal súd prvej inštancie, ktorý neuznal dôjdenie zásielky do dispozície sféry žalovanej, by viedol k neudržateľnému stavu; bezdôvodné odopretie prijatia, neprevzatie oznámenej zásielky doručovateľom by znemožnilo akúkoľvek komunikáciu v danom prípade banky ako veriteľa s dlžníkom a umožnilo by tak prípadnému nepoctivému dlžníkovi vylúčiť všetky následky neplnenia svojich záväzkov,

ak vyvolanie týchto následkov vyžaduje hmotnoprávny úkon veriteľa. V danom prípade zo spisu vyplýva, že výzva bola žalovanej doručovaná prostredníctvom Y. pošty, zásielka bola pôvodným veriteľom odoslaná 26.09.2011, s dátumom uloženia zásielky 28.09.2011 a ako neprevzatá vrátená veriteľovi späť. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak neboli zistené iné skutočnosti, mala žalovaná ako adresát výzvy reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle veriteľa, ktorého hmotnoprávny úkon sa dostal do jej dispozície. Nič na tom nemení skutočnosť, či sa s ním žalovaná ako adresát skutočne oboznámila. Nepostačí ani poukaz na bod 10.3 Všeobecných obchodných podmienok veriteľa, podľa ktorého pri doručovaní písomnosti poštou sa zásielka považuje za doručeníú v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní. V danom prípade žalobca preukázal, že veriteľ zásielku nielen odoslal (napr. podacím hárkom) ale aj, že zásielka bola žalovanej doručovaná, žalovanou bola neprevzatá. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaná tak mala objektívnu možnosť spoznať obsah doručovanej zásielky.

9.4 Neobstojí ani ďalší argument súdu prvej inštancie vo vzťahu k nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, a teda, že žalobca nepreukázal nadobudnutie účinnosti M. o postúpení pohľadávok vo vzťahu k uhradeniu odplaty za postúpenie pohľadávok. K uvedenému odvolací súd uvádza, že Zmluva o postúpení dávok medzi Y. sporiteľňou a.s. bola uzavretá dňa 27.06.2014. Aj keď z čl. XIII, bod 13.2 Zmluvy o postúpení pohľadávok vyplýva, že nadobúda účinnosť ku dňu pripísania odklady na účet postupcu, zo súdneho spisu vyplýva, že pôvodný veriteľ, postupca podľa Zmluvy o postúpení pohľadávok oznámením zo dňa 04.07.2014 žalovanej oznamoval postúpenie pohľadávky (čl.14 spisu). Na základe uvedeného niet dôvodu domnievať sa, že by Zmluva o postúpení pohľadávok účinnosť nenadobudla.

10. Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ bez ďalšieho vyvodil neplatnosť postúpenia pohľadávky z dôvodu, že nemal preukázané, že výzva realizovaná právnym predchodcom žalobcu, sa dostala do dispozíčne sféry žalovanej. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu výlučne z tohto dôvodu sa javí ako nesprávny. V dôsledku nesprávneho právneho názoru o nedostatku aktívnej legitímácie nevykonal súd prvej inštancie ďalšie dokazovanie splnenia všetkých (nielen výzvy) podmienok ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. zrušil vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>).

11. V konaní, ktoré bude nasledovať po zrušení napadnutého rozsudku, okresný súd s ohľadom na vyslovený názor odvolacieho súdu opätovne posúdi platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2014 z hľadiska všetkých zákonných podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. a v nadväznosti na prijaté závery vec vecne prejedná. V ďalšom konaní súd prvej inštancie bude postupovať v naznačenom smere, prihliadne aj na tvrdenia strán, s ktorými sa v dôsledku záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie nevysporiadal, najmä pokiaľ ide o absenciu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru zo strany banky a jej vplyvu na postúpenie pohľadávky na žalobcu. Okresný súd vo veci opätovne rozhodne a to aj o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§396 ods. 3 C.s.p.).

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).
Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).